

## ปัญหากฎหมายเกี่ยวกับการบังคับใช้พระราชบัญญัติสถานบริการ พ. ศ. 2509<sup>1</sup>

พรพิชชา ยศไพโรจน์<sup>2</sup>

จากการศึกษาเกี่ยวกับปัญหากฎหมายเกี่ยวกับการบังคับใช้พระราชบัญญัติสถานบริการ พ. ศ. 2509 ซึ่งมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความเป็นมา แนวความคิด และหลักเกี่ยวกับการประกอบกิจการสถานบริการและการค้าประเวณีของประเทศไทยและต่างประเทศ เพื่อแนวทางแก้ไขและปรับปรุงปัญหากฎหมายเกี่ยวกับปัญหาการบังคับใช้พระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ. 2509 ของประเทศไทย ให้สามารถนำไปใช้บังคับได้อย่างมีประสิทธิภาพให้มีความสอดคล้องกับสภาพสังคมไทยในปัจจุบันให้มากยิ่งขึ้น

จากการศึกษาเห็นว่า ปัญหากฎหมายเกี่ยวกับการบังคับใช้พระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ. 2509 ซึ่งพระราชบัญญัตินี้ได้บัญญัติขึ้น เนื่องจากจากสถานบริการนั้นเป็นสถานที่ที่มีการประกอบกิจการที่อาจมีการดำเนินการไปในทางกระทำความผิดต่อความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของประชาชนและจัดให้มีการแสดง เพื่อความบันเทิงไม่เหมาะสม ซึ่งไม่ควรให้เยาวชนเข้าไปใช้บริการ โดยพระราชบัญญัตินี้ได้ให้ความหมายของคำว่า “สถานบริการ” ไว้ว่าเป็นสถานที่ที่สร้างขึ้นเพื่อให้บริการโดยหวังประโยชน์ในการค้า ในรูปแบบต่าง ๆ เช่น สถานเต้นรำ รำวง หรือร้องเงี้ยว สถานที่ที่มีอาหาร สุรา น้ำชาหรือเครื่องดื่มอย่างอื่นจำหน่ายและบริการ หรือสถานที่สำหรับพักผ่อนหลับนอนและมีบริการนวดให้แก่ลูกค้า สถานอาบน้ำ นวด หรืออบตัว รวมไปถึงตลอดจนถึงเป็นสถานที่ที่มีการแสดงอื่นใดเพื่อการบันเทิง ตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบันเราจะพบว่าสถานบริการหลากหลายประเภทตั้งอยู่กระจัดกระจายทั่วไป ซึ่งเป็นสาเหตุหลักของการก่อให้เกิดปัญหาความเดือดร้อนรำคาญแก่ประชาชนที่อยู่ใกล้เคียง และก่อให้เกิดปัญหาต่าง ๆ ตามมา เช่น ปัญหาเสพติด ปัญหาอาชญากรรม และปัญหาสังคมอื่น ๆ อีกทั้งยังเป็นแหล่งธุรกิจแฝงอย่างการค้าประเวณีอีกด้วย แม้ว่าจะมีการปกป้องคุ้มครองสิทธิและควบคุมผลกระทบของการตั้งสถานบริการแก่ประชาชน แต่ปัญหาต่าง ๆ ก็ไม่สามารถแก้ไขหมดไปได้ ดังนั้นผู้ศึกษาจึงเล็งเห็นถึงปัญหาที่เกิดขึ้นจากการบังคับใช้พระราชบัญญัติฉบับนี้ ดังประเด็นต่อไปนี้

---

<sup>1</sup>บทความนี้เรียบเรียงจากการศึกษาอิสระ เรื่อง ปัญหากฎหมายเกี่ยวกับการบังคับใช้พระราชบัญญัติสถานบริการ พ. ศ. 2509 โดยมีอาจารย์ที่ปรึกษา คือ รองศาสตราจารย์พัฒนา เรือนใจดี และคณะกรรมการสอบ คือ รองศาสตราจารย์ประเสริฐ ตันศิริ และรองศาสตราจารย์ ดร.กัลยา ตันศิริ

<sup>2</sup>นักศึกษาปริญญาโท หลักสูตรนิติศาสตรมหาบัณฑิต (วิทยาเขตบางนา) คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง

ประเด็นที่หนึ่งการใช้อำนาจหน้าที่ของพนักงานเจ้าหน้าที่ในการอนุญาตและเพิกถอนใบอนุญาต (มาตรา 3 มาตรา 4 และมาตรา 22)

ในการขออนุญาตตั้งสถานบริการและเพิกถอนใบอนุญาตตามพระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ. 2509 ให้อำนาจแก่พนักงานเจ้าหน้าที่ในการพิจารณาอนุญาตให้จัดตั้งสถานบริการและสั่งเพิกถอนใบอนุญาตตาม มาตรา 4 “ห้ามมิให้ผู้ใดตั้งสถานบริการ เว้นแต่จะได้รับใบอนุญาตจากพนักงานเจ้าหน้าที่ ในการพิจารณา อนุญาต ให้พนักงานเจ้าหน้าที่คำนึงถึงประวัติการกระทำความผิดต่อกฎหมายของผู้ขออนุญาตตั้งสถานบริการ ประกอบด้วย หลักเกณฑ์และวิธีการขออนุญาตและการอนุญาตตามวรรคหนึ่งและหลักเกณฑ์เกี่ยวกับประวัติ การกระทำความผิดต่อกฎหมายของผู้ขออนุญาตตั้งสถานบริการตามวรรคสอง รวมทั้งการขอต่ออายุใบอนุญาต และการอนุญาตให้ต่ออายุใบอนุญาต ให้เป็นไปตามที่กำหนดในกฎกระทรวง” โดยพนักงานเจ้าหน้าที่ คือ ผู้ บัญชาการตำรวจนครบาล สำหรับกรุงเทพมหานคร และผู้ว่าราชการจังหวัด สำหรับในจังหวัดอื่น ซึ่งกำหนดไว้ ในมาตรา 3 แห่งพระราชบัญญัตินี้ ทั้งนี้ในการยื่นขอใบอนุญาตเพื่อจัดตั้งสถานบริการจะต้องเป็นไปตามกำหนด ระเบียบวิธีการแห่งกฎกระทรวง

ทั้งนี้ กลับพบว่าอำนาจในการอนุมัติใบอนุญาตจัดตั้งสถานบริการนั้น เป็นสิทธิขาดของพนักงาน เจ้าหน้าที่เพียงแค่นุคคลเดียว เนื่องจากเหตุนี้ จึงส่งผลต่อความน่าเชื่อถือและอาจเกิดความเสียหายแก่ประชาชน และประเทศจากการใช้อำนาจดังกล่าว ซึ่งในทางหลักความเป็นจริงแล้วการปฏิบัติงานในส่วนราชการจะ ดำเนินการให้มีผลสัมฤทธิ์ และมีประสิทธิภาพได้นั้น ผู้ที่มีอำนาจหน้าที่ในด้านนั้น ๆ จะต้องกระทำอย่าง ระมัดระวัง เกรงครัดและรอบคอบ เพราะหากใช้อำนาจไม่ถูกวิธีและขั้นตอน ผลกระทบก็ย่อมจะเกิดขึ้นได้เสมอ เช่นกัน ดังนั้นการประกอบสถานบริการจึงมีความจำเป็นที่จะต้องมีคนกลที่มีความรู้หลาย ๆ ด้าน หลากหลาย อาชีพ เพื่อเข้ามามีส่วนเกี่ยวข้องในให้อำนาจการตัดสินใจพิจารณาทั้งประเด็นการขอใบอนุญาตการจัดตั้งสถาน บริการ และการสั่งเพิกถอนใบอนุญาตดังกล่าว

ดังนั้นจึงจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องมีการปรับปรุง และแก้ไขปัญหาดังกล่าว โดยจัดตั้งให้มีคณะกรรมการใน การพิจารณาอนุญาตให้เกิดสถานบริการหรือเกิดการจัดตั้งสถานบริการต่าง ๆ ขึ้นตามรูปแบบและความ เชี่ยวชาญของคณะกรรมการแต่ละคณะในการขออนุญาต และอีกทั้งกรณีที่เกิดการเพิกถอนใบอนุญาตก็ยังได้มี คณะกรรมการดังกล่าวในการพิจารณาอุทธรณ์กรณีมีการเพิกถอนใบอนุญาตได้

ประเด็นที่สองคุณสมบัติในการขอใบอนุญาตจัดตั้งสถานบริการใหม่ กรณีมีการเพิกถอนใบอนุญาตและ มีคำสั่งเป็นที่สุดแล้ว

คุณสมบัติ คือกฎ ข้อกำหนดรูปแบบ แบบแผน หรือตัวกำหนดมาตรฐานเพื่อให้การปฏิบัตินั้น ๆ เป็นไป

ในทิศทางเดียวกัน ซึ่งตามมาตรา 6 แห่งพระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ. 2509 ได้ระบุถึงคุณสมบัติของผู้ขอใบอนุญาตจัดตั้งสถานบริการไว้อย่างชัดเจน ดังนี้

- (1) อายุไม่ต่ำกว่ายี่สิบปีบริบูรณ์
- (2) ไม่เป็นผู้มีความประพฤติเสื่อมเสียหรือบกพร่องในศีลธรรม
- (3) ไม่เป็นผู้วิกลจริต หรือจิตฟั่นเฟือนไม่สมประกอบ
- (4) ไม่เป็นผู้เจ็บป่วยด้วยโรคติดต่ออันเป็นที่รังเกียจแก่สังคม โรคพิษสุราเรื้อรัง หรือโรคยาเสพติด

ให้โทษอย่างร้ายแรง

(5) ไม่เป็นผู้เคยต้องรับโทษในความผิดเกี่ยวกับเพศตามประมวลกฎหมายอาญา ในความผิดตามกฎหมายว่าด้วยการค้าหญิงและเด็กหญิง ตามกฎหมายว่าด้วยการปราม การทำให้แพร่หลายและการค้าวัตถุอันลามก หรือตามกฎหมายว่าด้วยการปรามการค้าประเวณี

ในกรณีที่นิติบุคคลเป็นผู้ขอใบอนุญาตตั้งสถานบริการ ผู้แทนของนิติบุคคลนั้นต้องมีคุณสมบัติตามความในวรรคก่อน

แต่ทั้งนี้ จากตัวบทกฎหมายมาตราดังกล่าวไม่ได้ระบุถึงการขอจัดตั้งสถานบริการใหม่ ซึ่งหมายถึงการขอจัดตั้งสถานบริการอีกครั้งของบุคคลเดิมที่เคยมีการขอจัดตั้งไปแล้ว (การขอใบอนุญาตซ้ำ) อันเนื่องมาจากบุคคลดังกล่าวได้ถูกเพิกถอนใบอนุญาตมาก่อน โดยมีคำสั่งถึงที่สุดตามมาตรา 22 วรรคสอง ทั้งนี้ อาจเป็นช่องโหว่ให้ผู้กระทำความผิดสามารถกลับมาขอใบอนุญาตใหม่ได้อีกครั้ง ดังนั้นเพื่อป้องกันการกระทำความผิดซ้ำซากของผู้ขอรับใบอนุญาตจึงเห็นสมควรแก้ไขเพิ่มเติมในมาตราดังกล่าว โดยมีการระบุข้อห้ามสำหรับบุคคลกลุ่มนี้ให้ชัดเจน พร้อมทั้งระบุโทษที่ควรได้รับหากมีการฝ่าฝืนหรือลักลอบกระทำการอื่นใดที่เป็น การขัดต่อข้อห้ามนี้

ประเด็นที่สามปัญหาเกี่ยวกับนิยามคำจำกัดความของคำว่า พนักงาน และเจ้าหน้าที่ ดังปรากฏในบทบัญญัตินี้

คำว่า “พนักงานเจ้าหน้าที่” มีปรากฏในมาตรา มาตรา 4, 9, 10, 11, 13, 21 และ 22

คำว่า “พนักงาน” มีปรากฏในมาตรา มาตรา 14 และ 16/3 (2)

คำว่า “เจ้าหน้าที่” มีปรากฏในมาตรา 16/1 (4) มาตรา 16/2 มาตรา 16/3 และมาตรา 17

พระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ. 2509 มีการนิยามคำศัพท์ คำว่า “พนักงานเจ้าหน้าที่” ไว้ในมาตรา 3 ว่าหมายความว่า ผู้บัญชาการตำรวจนครบาล ในจังหวัดอื่น หมายความว่า ผู้ว่าราชการจังหวัด แต่มีได้นี้มีการบัญญัตินิยามของคำว่า “พนักงาน และเจ้าหน้าที่” ไว้ในพระราชบัญญัตินี้ จึงส่งผลทำให้การตีความของกฎหมายนั้นเปลี่ยนไป อันเนื่องจากไม่สามารถระบุได้ชัดเจนว่าตามพระราชบัญญัตินี้ พนักงาน หมายถึงบุคคล หรือกลุ่ม

บุคคลใด ตลอดไปจนถึง เจ้าหน้าที่ ก็เช่นกัน อีกทั้งคำว่าพนักงานเจ้าหน้าที่ก็มีได้บัญญัติถึงผู้ที่ทำหน้าที่กระทำการแทนได้

ทั้งนี้ เนื่องจาก คำว่า “พนักงาน” นั้นหมายถึง ลูกจ้างของบริษัท ตามความหมายของกฎหมายคุ้มครองแรงงาน ซึ่งสามารถแบ่งออกได้เป็นหลายประเภท อีกทั้งคำว่า “เจ้าหน้าที่” หมายถึง ผู้มีหน้าที่ ผู้ปฏิบัติหน้าที่ ซึ่งเป็นเจ้าหน้าที่ธุรการ เจ้าหน้าที่การเงิน และตามพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. 2539 หมายความว่า บุคคล คณะบุคคลหรือนิติบุคคลซึ่งใช้อำนาจหรือได้รับให้อำนาจทางปกครองของรัฐในทางการดำเนินการอย่างหนึ่งอย่างใดตามกฎหมาย ไม่ว่าจะเป็นการจัดตั้งขึ้นในระบบราชการ รัฐวิสาหกิจหรือกิจการอื่นของรัฐหรือไม่ก็ตาม จากที่กล่าวมาจะเห็นได้ว่าประเด็นดังกล่าวนี้ถือเป็นปัญหาที่ส่งผลกระทบโดยตรงต่อผู้บังคับใช้ ดังนั้นการเพิ่มเติมนิยามคำศัพท์เพื่อให้เหมาะสมต่อการตีความพระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ. 2509 ถือเป็นเรื่องที่ต้องกระทำอย่างยิ่ง เพื่อความเข้าใจตรงกันของบุคคลทั่วไปและผู้ที่อยู่ภายใต้ข้อบังคับนี้

ประเด็นที่สืบปัญหาการควบคุมดูแลสถานบริการ: กรณีมีการพักใบอนุญาตในความผิดฐานค้าประเวณี พระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ. 2509 ได้ให้อำนาจแก่เจ้าหน้าที่ของรัฐสามารถมีอำนาจพักใบอนุญาตได้ไม่เกินครั้งละ 60 วัน ตามมาตรา 21 ระบุไว้ว่า “ในกรณีที่ผู้รับอนุญาตตั้งสถานบริการขาดคุณสมบัติ หรือเมื่อสถานบริการใดดำเนินการจัดการขัดต่อความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของประชาชน ยินยอมหรือปล่อยปละละเลยให้มีการมั่วสุม เพื่อกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดหรือมีการกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดในสถานบริการ หรือดำเนินการโดยไม่ปฏิบัติตามหรือฝ่าฝืนบทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัตินี้ หรือกฎกระทรวงที่ออกตามพระราชบัญญัตินี้ ให้พนักงานเจ้าหน้าที่ที่มีอำนาจไม่ต่ออายุใบอนุญาตหรือสั่งพักใช้ใบอนุญาต หรือสั่งเพิกถอนใบอนุญาตได้ โดยให้คำนึงถึงความร้ายแรงของการกระทำความผิด” ทั้งนี้ในการสั่งพักใช้ใบอนุญาตได้นั้นจะให้สั่งพักได้ตามกำหนดตาม (1) และ (2) ซึ่งทั้ง 2 กรณีนี้ มิได้บัญญัติจำกัดความหรือนิยามศัพท์คำว่าความผิดค้าประเวณีไว้เหมือนกับพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ ซึ่งเมื่อเปรียบเทียบทั้งสองอย่างด้วยกันแล้วพบว่าการค้าประเวณีเองนั้นก็มิใช่พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี ส่วนเรื่องยาเสพติดก็มีพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ ดังนั้นเมื่อคำจำกัดความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดได้บัญญัติเป็นลักษณะการกระทำความผิดดังกล่าวไว้ การพบความผิดฐานการค้าประเวณีในสถานบริการก็สมควรให้มีลักษณะของความผิดเช่นเดียวกัน

ทั้งนี้ การกำหนดการพักใบอนุญาตของผู้ประกอบกิจการสถานบริการในฐานะความผิดเกี่ยวกับการค้าประเวณีสมควรให้เท่ากับความผิดในฐานะที่พบยาเสพติด เพื่อให้เป็นไปตามมาตรการในการป้องกันและการควบคุมสถานบริการหรือสถานประกอบการที่เปิดให้บริการในลักษณะที่คล้ายกับสถานบริการ ตามคำสั่ง

หัวหน้าคณะรักษาความสงบแห่งชาติ ที่ 22/2558 หากปรากฏข้อเท็จจริงว่าประชาชนทั่วไปต่างได้รับความเดือดร้อนรำคาญและได้รับอันตรายจากแหล่งประกอบสถานบริการ จึงจำเป็นต้องกำหนดมาตรการเพื่อป้องกันภัยสังคม อีกทั้งเพื่อระงับยับยั้งและแก้ไขปัญหามารวมกลุ่มหรือมั่วสุม เพื่อก่อความเสียหายแก่ผู้อื่น นอกจากนี้เพื่อสร้างจิตสำนึกรับผิดชอบให้แก่เด็กและเยาวชน ผู้ปกครอง ผู้ที่เกี่ยวข้องและสังคมในทุกภาคส่วน ให้ตระหนักถึงความปลอดภัย การให้ความคุ้มครองกับชีวิต และทรัพย์สินของประชาชน รวมตลอดทั้งเป็นการยับยั้งพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมของผู้มีอายุต่ำกว่า 20 ปีบริบูรณ์ที่เข้าไปในสถานบริการหรือสถานประกอบการที่เปิดให้บริการในลักษณะที่คล้ายกับสถานบริการ

ประเด็นที่ห้าปัญหาเกี่ยวกับการกำหนดโทษของเจ้าของผู้ประกอบการ: กรณีพบเจอการค้าประเวณี (มาตรา 26 และ 27)

แม้ว่าจะมี พระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ.2509 ที่บังคับใช้อยู่ในปัจจุบัน รวมไปถึงพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ. 2539 มาตรา 5 ควรกำหนดโทษความผิดต่อผู้ค้าให้มีโทษเพิ่มขึ้นเนื่องจากอัตราโทษที่กำหนดไว้ ไม่เกินหนึ่งพันบาทเป็นอัตราโทษที่น้อยเกินไป สำหรับความผิดใน มาตรา นี้ เพราะจำนวนเงินค่าปรับที่น้อย จึงทำให้ผู้ค้าประเวณียอมที่จะเสียค่าปรับแล้วกลับมาทำงานต่อได้ตามปกติ ซึ่งควรปรับโทษเป็นความผิดทางอาญาต่อผู้ค้าประเวณีแบบสมัครใจ ที่มีผลต่อความสงบหรือเรียบร้อยในสังคม ตลอดจนเห็นสมควรเพิ่มเติมฐานความผิดทางอาญาแก่ผู้ค้าประเวณีแบบสมัครใจที่กระทำความผิดซ้ำ ทั้งนี้เพื่อครอบคลุมวิธีการที่ใช้ในการกระทำความผิดมากขึ้น พร้อมทั้งปรับปรุงนโยบายเกี่ยวกับการป้องกันและแก้ไขปัญหาในส่วนผู้ค้าประเวณีให้มีความเหมาะสมยิ่งขึ้นด้วย อีกทั้งควรมีการปรับโทษแก่เจ้าของธุรกิจเพิ่มขึ้น และควรมีมาตรการที่ทำธุรกิจประเภทนี้ลดลงให้มากที่สุด เพื่อเป็นแนวทางในการแก้ปัญหาการค้าประเวณีด้วย

ในส่วนของผู้ประกอบการ ในเรื่องความผิดแอบอ้างใช้ประกอบธุรกิจบังหน้าไม่เป็นไปตามวัตถุประสงค์ตามที่ได้จดทะเบียนไว้ ซึ่งต้องโทษเข้าข่ายหลอกลวงประชาชนและไม่ได้รับอนุญาตให้ประกอบการตามกฎหมาย ตามมาตรา 26 และ 27 เรื่องไม่ได้รับอนุญาตให้ตั้งบริการ จะเห็นว่าโทษดังกล่าวน้อยเกินไป หากเทียบกับความเสียหายเรื่องการค้าประเวณีเพราะผู้ประกอบการอาศัยช่องทางการค้าในเรื่องของการหา เพื่อให้ได้มาซึ่งผลกำไรจากการค้าประเวณีและคงเป็นความผิดทางอาญาที่มีบทลงโทษหนักในการจับกุมบุคคลในการค้าหรือหากำไรความผิดเกี่ยวกับเพศ

ดังนั้นการเพิ่มโทษให้หนักขึ้น ถือเป็นมาตรการที่ดี เพื่อลดปัญหาดังกล่าว ซึ่งไม่ใช่แค่ปรับแต่งโทษจำคุกที่สูงเทียบเท่าการเป็นธุระจัดหาและไม่สามารถอ้างการไม่รู้ของสถานประกอบการ ว่าตนไม่รู้ในการกระทำความผิดเพื่อให้ตนเองรอดไปได้และมีความผิดกรรมเดียวผิดกฎหมายหลายบท

จากการศึกษาปัญหากฎหมายเกี่ยวกับการบังคับใช้พระราชบัญญัติสถานบริการ พ. ศ. 2509 ผู้ศึกษาขอเสนอแนะแนวทางแก้ไขปัญหาดังต่อไปนี้

1. การใช้อำนาจหน้าที่ของพนักงานเจ้าหน้าที่ในการอนุญาตและเพิกถอนใบอนุญาต

จากปัญหาที่กล่าวมาแล้วเกี่ยวกับอำนาจหน้าที่ของพนักงานเจ้าหน้าที่ ผู้ศึกษาเห็นสมควรว่าให้จัดตั้งเป็นคณะกรรมการในการพิจารณาอนุญาตให้เกิดสถานบริการหรือเกิดการจัดตั้งสถานบริการต่าง ๆ ขึ้นตามรูปแบบและความเชี่ยวชาญของคณะกรรมการแต่ละคณะในการขออนุญาต และอีกทั้งกรณีที่เกิดการเพิกถอนใบอนุญาตก็ยังได้มีคณะกรรมการดังกล่าวในการพิจารณาอุทธรณ์กรณีมีการเพิกถอนใบอนุญาตเป็นได้ซึ่งจะได้เป็นไปตามวิธีการปฏิบัติทางปกครองที่จ่ายปฏิบัติกันทั่วไป และสมควรให้แก้ไขในมาตรา 4 ห้ามมิให้ผู้ใดตั้งสถานบริการเว้นแต่จะได้รับอนุญาตจากคณะกรรมการสถานบริการและให้เพิ่มมาตรา 3 คำจำกัดความหรือนิยามศัพท์คำว่าคณะกรรมการสถานบริการซึ่งมีหน้าที่ในการพิจารณาออกใบอนุญาตและเพิกถอนใบอนุญาตตามที่กฎหมายฉบับนี้กำหนดไว้

2. คุณสมบัติในการขอใบอนุญาตจัดตั้งสถานบริการใหม่: กรณีมีการเพิกถอนใบอนุญาตและมีคำสั่งเป็นที่สุดแล้ว

ตามคุณสมบัติของผู้ขอใบอนุญาตจัดตั้งสถานบริการที่บัญญัติไว้ในมาตรา 6 แห่งพระราชบัญญัตินี้ไม่ได้มีการระบุไว้ซึ่งการขอใบอนุญาตจัดตั้งสถานบริการใหม่ในกรณีนี้ที่ผู้จัดตั้งได้ถูกเพิกถอนใบอนุญาตไปแล้ว โดยคำสั่งถึงที่สุดตามมาตรา 22 วรรคสอง จึงสมควรที่แก้ไขเพิ่มเติมในมาตรา 6 (6) ว่าไม่เป็นผู้เคยต้องถูกเพิกถอนใบอนุญาตประกอบกิจการโดยมีคำสั่งถึงที่สุดตามมาตรา 22 มาก่อน หรือบุคคลนั้นเคยมีคำสั่งถูกเพิกถอนใบอนุญาตถึงที่สุดตามมาตรา 22 มาแล้วไม่เกิน 10 ปีและตามความในมาตรานี้ให้หมายรวมถึงบริวารของบุคคลนั้นด้วย

3. ปัญหาเกี่ยวกับนิยามคำจำกัดความของคำว่า พนักงาน และเจ้าหน้าที่ ดังปรากฏในบทบัญญัตินี้

ความหมายของคำเป็นสิ่งสำคัญในการบังคับใช้กฎหมาย เพราะจะสามารถทำให้รู้ว่าบุคคลหรือคำที่บัญญัติในมาตรานั้นหมายถึงใคร ดังนั้นผู้ศึกษาจึงเห็นสมควรว่าควรให้มีการนิยามคำดังกล่าว เพื่อไม่ให้ส่งถึงการนำไปตีความและใช้อย่างผิดๆ ซึ่งหากมีการใช้ผิดไปจากวัตถุประสงค์ของกฎหมายก็จะทำให้เกิดเปลี่ยนแปลงไปด้วย ทั้งนี้ควรเพิ่มเติมนิยามคำศัพท์เพื่อให้เหมาะสมต่อการตีความพระราชบัญญัติสถานบริการ โดยมีการเพิ่มเติมคำว่าพนักงานและเจ้าหน้าที่ตามพระราชบัญญัติสถานบริการหมายถึงบุคคลใดลงไปด้วย

4. ปัญหาการควบคุมดูแลสถานบริการ: กรณีมีการพักใบอนุญาตในความผิดฐานค้าประเวณี

ทั้งนี้ ควรมีการกำหนดการพักใบอนุญาตในสถานบริการในฐานะความผิดเกี่ยวกับการค้าประเวณีในสถานบริการให้เท่ากับหรือมากกว่าความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด ซึ่งระยะเวลาในการพิจารณาอุทธรณ์คำสั่งพัก

ใช้ใบอนุญาต ให้ผู้มีอำนาจพิจารณาอุทธรณ์พิจารณาไปแล้วเสร็จภายในสิบห้าวันนับแต่วันที่หน่วยงานที่ผู้มีอำนาจพิจารณาอุทธรณ์ประจำอยู่ได้รับอุทธรณ์ ระยะเวลาในการพิจารณาอุทธรณ์คำสั่งอื่นที่ไม่ใช่คำสั่งพักใช้ใบอนุญาตให้เป็นไปตามกฎหมายว่าด้วยวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง และเห็นสมควรให้ผู้ที่เป็นเจ้าของกิจการสถานบริการ อบ อบ นวด ที่กระทำความผิดฐานค้าประเวณีด้วยนี้ ได้รับโทษทางอาญาเช่นเดียวกับกฎหมายของสหรัฐอเมริกาที่เกี่ยวกับผู้ค้าประเวณีหรือผู้ที่เกี่ยวข้องในธุรกิจการค้าประเวณี ซึ่งระบุว่า ผู้ค้าประเวณี พ่อเล้า แม่เล้า สถานกิจการค้าประเวณีดำเนินกิจการค้าประเวณี

##### 5. ปัญหาเกี่ยวกับการกำหนดโทษของเจ้าของผู้ประกอบการ: กรณีพบเจอการค้าประเวณี

การกำหนดโทษแก่เจ้าของกิจการควรจะมีการเพิ่มโทษให้หนักไม่ใช่แค่ปรับแต่ลงโทษจำคุกที่สูงเทียบเท่าการเป็นธุระจัดหาและไม่สามารถอ้างการไม่รู้ของสถานประกอบการว่าตนไม่รู้ในการกระทำความผิดเพื่อให้ตนเองรอดไปได้และมีความผิดกรรมเดียวผิดกฎหมายหลายบท ควรได้รับโทษทางอาญา ซึ่งตามประมวลกฎหมายอาญา ได้บัญญัติความผิดเกี่ยวกับเพศเกี่ยวกับการค้าประเวณีหรือการค้าบริการทางเพศไว้ในมาตราที่ 283 มีความผิดเพิ่มเติมในส่วนของการหลอกลวง ขู่เข็ญ บังคับ และใช้กำลังประทุษร้ายผู้อื่นไปค้าบริการทางเพศว่า “ผู้ใดเพื่อสนองความใคร่ของผู้อื่น เป็นธุระจัดหา ล่อไป หรือพาไปเพื่อการอนาจารซึ่งชายหรือหญิง โดยใช้อุบายหลอกลวง ขู่เข็ญ ใช้กำลังประทุษร้าย ใช้อำนาจครอบงำผิดคลองธรรม หรือใช้วิธีข่มขืนใจด้วยประการอื่นใด ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่ห้าปีถึงยี่สิบปี และปรับตั้งแต่หนึ่งหมื่นบาทถึงสี่หมื่นบาท” ซึ่งให้เป็นไปเช่นเดียวกับกฎหมายของสหรัฐอเมริกาที่เกี่ยวกับผู้ค้าประเวณีหรือผู้ที่เกี่ยวข้องในธุรกิจการค้าประเวณี ซึ่งระบุว่า ผู้ค้าประเวณี พ่อเล้า แม่เล้า สถานกิจการค้าประเวณีดำเนินกิจการค้าประเวณี

#### เอกสารอ้างอิง

ก้าวหน้า พงศพิพัฒน์. “กฎหมายจัดระเบียบการค้าประเวณี: มองเยอรมนี แล้วย้อนมาไทย.” สำนักข่าว BBC.

ฉบับวันที่ 24 มิถุนายน 2017.

จิตติ ดิงศภัทัย. คำอธิบายประมวลกฎหมายอาญาภาค 2 ตอน 1. กรุงเทพฯ : สำนักอบรมศึกษากฎหมายเนติ

บัณฑิตยสภา, 2536.

ทวีเกียรติ มีนะกนิษฐ. หลักกฎหมายอาญา ภาคความผิด. กรุงเทพมหานคร: วิญญูชน, 2544.

นันทนา. กฎกระทรวง กำหนดหลักเกณฑ์เกี่ยวกับการขออนุญาตและการดำเนินกิจการสถานบริการ พ.ศ. 2549

[Online]. Available URL: <http://law.longdo.com>, 2562 (เมษายน, 21).

มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2560.